

Lupta creștină

Creștinul are de dus zilnic o luptă până va fi mutat de pe pământ în cer.

Pentru a lupta cu succes, orice bun conducător de oști trebuie mai întâi să cunoască bine situația. El trebuie să cunoască foarte bine teritoriul pe care îl apără. El trebuie să știe care este puterea și care sunt armele dușmanului, să știe unde și cum atacă acesta. Atunci va putea duce trupele sale gata de luptă în pozițiile cele mai avantajoase și le va menține în stare de alarmă.

Pentru ca creștinul să poată „sta în picioare“, trebuie să cunoască toate amănunțele luptei sale.

Despre ce luptă este vorba?

Nu este o luptă contra „cărnii“! Mulți creștini, în deosebi începătorii pe calea credinței, se luptă cu ei înșiși, cu omul lor vechi sau cu plăcerile și poftele acestuia. Astfel fac experiențe descurajatoare. Din învățătura Cuvântului rezultă că izvorul răului, „carnea“, rămâne în noi cât timp suntem în acest trup. Nimeni nu va putea să o facă să dispară și să ajungă într-o stare în care să nu fie ispitit de „pofța cărnii“, de „pofța ochilor“ sau de „trufia vieții“.

Dar credinciosul nu mai este în „carne“ (Romani 8.9). Cuvântul lui Dumnezeu îi dă mărturia clară că acum este, conform poziției, „în duh“, care locuiește în el. Pentru că este născut din nou prin Duhul lui Dumnezeu și a venit la viață, poate „*umbla* în Duhul“ (Galateni 5.25). El poate privi carnea împreună cu patimile și poftele ei ca fiind răstignite împreună cu Hristos (Galateni 5.24). Astfel poate elimina în puterea Duhului orice gând rău, orice pornire a plăcerii păcătoase care se ridică în el. Dacă face aceasta imediat, nu se va întina.

Lupta propriu-zisă, care îl face pe credincios capabil să umble în afara plăcerilor cărnii, a fost câștigată de Hristos la cruce. El se poate bizui oricând pe lupta încheiată și pe victoria lui Hristos.

Nu este o luptă contra greutăților pustiului. Umblarea de patruzeci de ani prin pustiu a fost pentru poporul Israel un lanț de încercări și greutăți. Drumul prin pustiu a avut ca scop să-l smerească pe Israel și să descopere starea inimii sale (Deuteronom 8.2). Însă experiențele din țara promisă au fost de altă natură. Abia acolo au avut loc luptele pentru posedarea practică a Canaanului.

Așa este și pentru noi creștinii. Lumea, în care trăim aici, jos, este pentru noi un pustiu. Tot ce este în jurul nostru se află în contradicție cu natura nouă, cu viața divină pe care am primit-o. Calea este plină de neplăceri și necazuri.

De aceea trebuie să trecem prin toate vicisitudinile vieții în supunere față de voia lui Dumnezeu, să păstrăm caracterul de străini și să ne menținem nepătați de lume. Nu are oare deseori viața în lume pentru noi creștinii caracterul unei lupte tocmai pentru că nu ne supunem în toate lucrurile cu încredere copilărească și ascultare lui Dumnezeu, ci privim la împrejurări?

Adevărata luptă a creștinului (Efeseni 6.10-12) se află în legătură cu drepturile sale mari. Dumnezeu l-a așezat, conform poziției, în Hristos Isus în locurile cerești (chiar dacă ar fi cel mai tânăr, neștiutor și neexperimentat credincios) și l-a binecuvântat acolo în El o dată pentru totdeauna și irevocabil cu orice binecuvântare duhovnicească.

Dar acolo sunt puteri spirituale rele care de fapt nu pot să-i răpească aceste drepturi, dar care se străduiesc să-l împiedice să realizeze poziția sa cerească și să ia în posesie și să savureze binecuvântările spirituale.

Aceasta este de fapt lupta noastră.

Sunt implicați în această luptă toți credincioșii?

Dacă s-ar presăra într-o piață monede de aur, cât de harnici ar fi trecătorii să le strângă și cât s-ar lupta pentru a posedea această bogăție!

Cu cât mai mult ar fi de așteptat ca fiecare credincios, văzând bogățiile minunate și netrecătoare care îi sunt dăruite, pe care le descoperă ochilor săi mai ales epistola către Efeseni, să renunțe la toate celelalte și să se bucure de aceste lucruri prețioase care îi aparțin. Îndată ce face acest lucru, începe necondiționat lupta cu dușmanul care dorește să-l împiedice să se bucure de toate aceste bogății.

Dar câți creștini se pare că nu cunosc aceste bogății! Cu ei nu trebuie să lupte dușmanul. Acești oameni binecuvântați din belșug se află într-o stare sărăcăcioasă care îi place dușmanului!

Premise pentru luptă

Înainte să înceapă lupta cu canaaniții, poporul Israel a trecut Iordanul, a pășit în țara promisă, a fost tăiat împrejur la Ghilgal și a mâncat din produsele țării: pâine nedospită și boabe prăjite (Iosua 3 și 5).

Înainte de a începe lupta, creștinul trebuie să cunoască rezultatele mărețe ale lucrării lui Hristos și să le aplice, chiar dacă greșește deseori în realizarea lor: el nu se bucură numai de iertarea vinei sale, de eliberarea de sub puterea dușmanului, a păcatului și a lumii. Și el, la rândul său, a trecut prin credință Iordanul, o imagine a morții sale și a învierii sale cu Hristos. El a recunoscut că este așezat acum ca o creatură nouă în Hristos în locurile cerești, în țara cerească. El știe că a fost „circumcis... în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos“ (Coloseni 2.11). Moartea stă între el și viața veche a propriei sale voințe și a încrederii în sine, moartea lui Hristos, care este în același timp moartea sa, pentru că a murit împreună cu El. În Hristos a putut păși în libertate și poate rămâne acolo unde Hristos este proslăvit. Ce mai are de-a face cu lumea?

Încă ceva important: înainte de pornirea luptei se poate hrăni din „roadele țării“, din „bogăția de nepătruns“ a unui Hristos înviat și proslăvit care reprezintă slava și frumusețea copleșitoare a câmpiei și a binecuvântărilor cerești. Bucurându-se în Hristos, credinciosul poate renunța la lucrurile și slăvilile frumoase ale acestui pământ, care sunt necurate prin păcat, dar care par atât de atrăgătoare pentru omul firesc.

Cu ce dușman are de-a face creștinul?

„Lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii“, așa cum a fost cazul la poporul Israel. În Canaan, dușmanul a fost recrutat din rândurile de luptă ale popoarelor care locuiau acolo și care voiau să îi conteste poporului Israel posesiunea acelei țări, dată lui de Dumnezeu.

Lupta noastră este „împotriva stăpânirilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești“ (Efeseni 6.12), pe scurt spus împotriva diavolului și a slujitorilor săi care sunt încă în cer (Apocalipsa 12.9). Dar noi nu avem de luptat împotriva dușmanului ca persoană. Domnul Însuși l-a biruit la cruce, iar după o luptă cu îngerul lui Dumnezeu, diavolul va fi aruncat din cer. Noi trebuie să ne împotrivim *uneltirilor* diavolului.

Când are loc lupta?

În „ziua cea rea“ (Efeseni 6.13). Aceasta cuprinde într-un sens general întreaga perioadă a absenței lui Hristos până la revenirea Sa. Acum este ziua în care diavolul își desfășoară uneltirile sale. În viața credincioșilor se ivesc anumite zile în care dușmanul își îndreaptă în mod deosebit atacurile sale împotriva lor.

Unde este locul de luptă?

Dușmanul se luptă întotdeauna pe teritoriul pe care vrea să-l conteste altui popor. Tot la fel, lupta puterilor răului, prin care încearcă să-i împiedice pe credincioși să se bucure de posesiunea

lor spirituală, cerească, are loc la un nivel spiritual, în cer. Din punctul de vedere al învățaturii epistolei către Efeseni, totul se află în cer: sfinții (2.6), binecuvântările lor (1.3), mărturia lor ca adunare (3.10), dușmanul și lupta lor (6.12). Deoarece suntem puși în apropierea nemijlocită a lui Dumnezeu, avem nevoie de multă putere pentru a ne putea menține acolo în duhul. Dar ce bine că acest loc este și locul puterii lui Dumnezeu!

Modul de luptă al dușmanului

Chiar dacă lupta are loc în locurile cerești, diavolul folosește și lucrurile vizibile contra noastră. El încearcă prin aceasta să ne tulbure și să ne orbească și să ne umple inimile cu lucrurile pământului, pentru ca în acest fel să uităm poziția noastră în Hristos. El mobilizează totul pentru a izgoni mintea și duhul nostru (care se mențin în credință, prin puterea lui Dumnezeu, în domeniul binecuvântărilor cerești în Hristos) din acest loc. Cine poate număra sutele de lucruri care apar într-o singură zi în familie, la serviciu, în viața de zi cu zi prin care încearcă să-și atingă scopul! Se folosește de oameni, animale și neființe, ba chiar obiecte, care nici pe departe nu ne fac să bănuim că în spatele lor ar putea sta împotrivorul. Persoane străine sau chiar din acelea cu care suntem în relații strânse trupești și spirituale pot deveni în mâna lui un instrument care ne-ar putea dăuna sau duce la cădere.

De câte ori nu sunt grijile cele care ne despart de Domnul, iar noi nu observăm că diavolul se ascunde în spatele lor! El le aruncă pe calea noastră pentru a diminua puterea Cuvântului în noi.

Și prin îndatoririle zilnice, ba chiar și prin slujba noastră pentru Domnul, dușmanul ne poate îndepărta inima și gândirea de la preocuparea cu posesiunea noastră cerească în Hristos. De aceea, cât este de important să facem totul în puterea Sa, în dependență de El și în Numele Său! Să nu se interpună nimic din toate aceste lucruri între Domnul slăvit și noi!

Diavolul va încerca mereu la noi, cei care am trecut Iordanul și am dezbrăcat în Ghilgal „trupul cărnii“, să aducă la viață „omul vechi“. El nu obosește în a provoca într-un oarecare mod carnea din noi. El știe că atât timp cât aceasta este activă, nu ne putem ocupa practic poziția cerească și nu ne putem hrăni dintr-un Hristos slăvit.

Deseori, dușmanul trimite învățători falși care întunecă într-o dragoste și un adevăr aparente realitățile Cuvântului și astfel ne răpesc savurarea posesiunii noastre prețioase. Demonii devin duhul de minciună în gurile „profeților“ pentru a împlini intențiile stăpânului lor (1 Împărați 22.22).

Să nu uităm că suntem zilnic înconjuțați de uneltirile diavolului. Ele maschează dușmanul și planurile sale nimicitoare și conferă armelor sale periculoase aparența unui caracter inofensiv. Dar dacă rămânem în prezența lui Dumnezeu, vom recunoaște aceste uneltiri diavolești, vom recunoaște proveniența lor. Astfel își vor pierde puterea și vom scăpa de ele.

Urmările victoriei în această luptă

Cine înaintează victorios în „tăria puterii“ Domnului în această luptă continuă, are nu numai personal parte de fericire, de bucurie și de pacea lui Dumnezeu, ci el este apoi în mâna Sa un instrument folositor pentru binecuvântarea altora și un mărturisitor plin de putere al acestor lucruri cerești.

În această privință, Pavel este un exemplu. Ce l-a determinat în închisoarea din Roma să scrie această epistolă adunării din Efes și să prezinte într-un mod insistent atât lor, cât și tuturor credincioșilor de mai târziu drepturile lor înalte? Ce i-a dat putere pentru a stăruie în rugăciune pentru toți sfinții, pentru ca omul din interior să fie întărit pentru a înțelege care este „lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea“ tuturor acelor slăvi? Acest luptător experimentat a putut „să stea în picioare“ și să biruiască în „ziua cea rea“ (pe care o simțea atunci în mod deosebit) în puterea Domnului și cu întreaga armură a lui Dumnezeu.

Armele creștinului

Am constatat că acel creștin care realizează poziția sa cerească în Hristos, care savurează binecuvântările din locurile cerești și care vrea să pătrundă în acea țară minunată, este implicat într-o luptă de către puterile și forțele răului care locuiesc acolo. Acestea încearcă să-și atingă scopul abătându-i inima de la Persoana lui Hristos, „Adevărul“, sau determinându-l, printr-o oarecare infidelitate în umblare și prin neîncredere, să întrerupă părtășia cu Dumnezeu.

Ne-am preocupat cu locul și momentul luptei, cu tactica dușmanului și cu premisele care trebuie îndeplinite de creștin pentru a lua practic în posesie acele binecuvântări. Acum însă trebuie să ne preocupăm pe larg cu armura creștinului care i-a fost dată pentru această luptă (Efeseni 6.10-20).

Contra unui dușman supraomenesc, spiritual și de mii de ori mai tare, credinciosul nu poate face nimic cu armele omenești, cu propria înțelepciune și putere. Nici chiar cu platoșa și coiful unui împărat nu l-ar putea întâmpina pe acest dușman (1 Samuel 17.38). Să fim întotdeauna conștienți de acest fapt!

Apostolul ne îndeamnă: „Fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.“ Noi putem începe lupta numai în Numele și în puterea Celui care a biruit dușmanul și numai după ce am îmbrăcat *întreaga armură a lui Dumnezeu*. Să nu lipsească nici una din părțile componente ale acestei armuri (versetele 11-13)!

Cât de fatal ar fi pentru un luptător, care ar fi implicat pe nepregătite într-o luptă pe viață și pe moarte, să nu știe să mănuiască armele sau să-i lipsească o parte din armură! Fiecare creștin trebuie să cunoască toate armele făurite de Dumnezeu pentru el și să exerseze cu sârguință mănuierea lor.

În textul nostru ne sunt prezentate mai întâi trei părți ale armurii, care se referă la *starea spirituală* a creștinului și la *umblarea* sa: mijlocul încins cu adevărul, platoșa dreptății și picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

Mijlocul încins cu adevărul

„Adevărul“ joacă un rol foarte important în viața creștinului. În primul rând, creștinul trebuie să-și încingă mijlocul cu acesta. Abia după aceea va putea folosi adevărul ca sabie, ca armă de atac într-o slujbă după voia lui Dumnezeu.

Mijlocul este sediul puterii omului și include rinichii, care sunt o imagine a pornirilor și a sentimentelor sale ascunse. „Duhul adevărului“ se străduiește continuu să aducă, prin „Cuvântul adevărului“, aproape de inima credinciosului Persoana lui Hristos („Adevărul“). Dacă „îmbracă“ această componentă a armurii, aceasta are asupra creștinului un efect dublu:

- Tot ceea ce nu corespunde în el și pe calea sa cu adevărul, este *descoperit* și *condamnat*. Toate acțiunile care provin de la natura cea veche, de la carne sau de la lume, sunt eliminate (Evrei 4.12, 13).

- În schimb, gândirea și felul său de a fi se formează corespunzător chipului Hristosului slăvit (Ioan 17.14-17).

În Orient, hainele lungi erau suflecate pentru muncă și slujbă și prinse cu o cingătoare. Creștinul care se încinge cu adevărul, nu permite ca gândurile, sentimentele și înclinațiile sale să fluture și nu urmează impulsului propriei sale voințe. El este veghetor și se stăpânește. Adevărul domnește în inima sa. Ceea ce este bun are putere și autoritate asupra inimii sale. Creștinul Îl iubește pe Hristos și savurează în El lucrurile cerești. Astfel, nu se supune unei obligații sau legi exterioare; inima însăși vrea ceea ce vrea Domnul.

La un astfel de creștin, diavolul nu găsește nici un punct de legătură. La toate ispitele, asalturile și răstălmăcirile dușmanului, inima răspunde: „Este scris!“

Să nu uităm însă: această încingere cu adevărul, aplicarea ei la inima noastră trebuie să aibă loc zilnic și trebuie să fie o stare permanentă. Putem face acest lucru numai în părtășie cu Dumnezeu și în puterea Duhului Său Sfânt.

Platoșa dreptății

„Mijlocul încins cu adevărul“ menține omul *interior* pentru a fi în *concordanță practică cu Dumnezeu*; dar față de *oameni* trebuie să fim caracterizați de o *umblare în dreptate și evlavie* (Faptele Apostolilor 24.16).

Aici nu este vorba despre dreptatea desăvârșită și neschimbată, pe care credinciosul o posedă în Hristos și care îi permite să stea în fața unui Dumnezeu sfânt. Nu poziția dreptății, ci doar o *umblare sfântă* și o *conștiință bună* pot sluji ca platoșă împotriva diavolului.

Care sunt premisele pentru o conștiință bună? - Creștinul a judecat și a condamnat tot ceea ce se află în urma lui conform luminii date de Dumnezeu. El nu îngăduie nici un fel de rău. Mijlocul său este încins cu adevărul și se străduiește în harul lui Dumnezeu să păstreze viața sa zilnică, ascunsă și vizibilă, activitatea și slujba sa în concordanță cu adevărul aplicat la inima sa. - Carnea din noi nu cauzează o conștiință rea și nu întrerupe părtășia cu Dumnezeu atât timp cât nu îi oferim posibilitatea. Dar, dacă sunt vinovat de o nedreptate și comportamentul meu nu corespunde vocii lui Dumnezeu pe care o cunosc, se schimbă totul: dușmanul îmi poate reproșa pe bună dreptate greșelile mele, chiar dacă ele sunt ascunse de ochii oamenilor. El m-a adus la cădere în luptă, părtășia mea cu Dumnezeu s-a întrerupt, Duhul Sfânt din mine s-a întristat și am devenit fără putere în fața dușmanului.

A rămâne în această stare este fatal. Conștiința rea mă face un laș și mă conduce la altă nesinceritate. Atunci sunt îngrijorat că răul va ieși la iveală și voi fi dat de rușine în fața celorlalți. Într-o astfel de stare voi face și alte nedreptăți. Atunci voi deveni incapabil de luptă, ca Israel în fața cetății Ai. Dacă voi continua să slujesc și să lupt – probabil pentru a păstra aparența –, aceasta ar mărturisi despre indiferența față de păcat. Nimeni nu-mi va primi cuvântul și lumea mi-ar spune: Nu ești mai bun decât noi.

Credinciosul care trăiește fără platoșa dreptății, nu va putea lua în posesie nici cea mai mică parcelă de țară în locurile cerești. Creșterea sa este blocată, iar viața sa Îl necinstește pe Domnul.

Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există posibilitatea de a îmbrăca din nou această parte componentă indispensabilă a armurii: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate“ (1 Ioan 1.9).

Picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii

Vestea bună a plecat de la „Dumnezeul păcii“. Prin această veste bună, El vestește oamenilor pacea pe baza jertfei lui Hristos. Această veste păstrează pacea pentru cine o primește.

Credinciosul încins cu adevărul și îmbrăcat cu platoșa dreptății, va fi, ca urmare, și încălțat cu această râvnă a Evangheliei păcii. Pe baza lucrării lui Hristos, el nu doar are „pace **cu** Dumnezeu“, ci trăiește în părtășie netulburată cu „Dumnezeul păcii“. De aceea pacea umple inima credinciosului și el este „gata“ să o facă cunoscută fiecărui om pe care îl întâlnește: „Ce frumoase sunt picioarele celor care vestesc Evanghelia păcii!“ (Romani 10.15). Credinciosul culege, probabil, în lume ură în loc de iubire, dușmănie în loc de mulțumire, dar, cât depinde de el, trăiește în pace cu toți oamenii (Romani 12.18).

De ce este lumea plină de ceartă și lipsită de pace? Pentru că oamenii luptă pentru averi pământești și avantaje materiale și pentru că inima lor egoistă, încăpățânată și ambițioasă nu îngăduie nimic celuilalt și se înalță deasupra lui. Într-o astfel de situație, creștinul poate răspândi o briză de pace din cerul în care trăiește, pentru că el savurează averile sale de sus și caută onoarea nu la oameni, ci la Dumnezeu.

Dar din lipsă de veghere, putem fi ușor descălțați și se observă și la noi nemulțumire, proastă dispoziție și invidie. Dușmanul folosește aceste lucruri pentru a produce neînțelegere și ceartă în propria noastră casă, printre credincioși sau chiar în relațiile cu oamenii acestei lumi. Ce mult triumfă el atunci! Pentru moment, el a biruit și astfel ne-a făcut incapabili pentru un timp să savurăm binecuvântările cerești.

Ce parte componentă importantă din armură! Noi putem fi în lume vestitori folositori ai Evangheliei *păcii*, când comportamentul nostru față de oameni dă mărturie despre aceasta.

Următoarele părți componente ale armurii: scutul credinței și coiful mântuirii se referă mai mult la menținerea *încrederii practice în Dumnezeu*.

Scutul credinței

Dacă gândurile, înclinațiile și sentimentele noastre sunt păstrate în disciplină, iar umblarea în exterior se caracterizează prin dreptate și pace, sufletul poate înălța scutul credinței. Aici nu este vorba despre credința care primește mărturia lui Dumnezeu despre Hristos pentru mântuirea sufletului, ci mai degrabă despre încrederea de nezguduit în Dumnezeul dragostei care este „pentru noi“ (Romani 8.3) și care S-a descoperit ca Tată în Hristos Isus.

Cine ține sus acest scut într-o astfel de încredere, nu va cugeta și analiza profund, ci „împotriva speranței, va crede cu speranță“ și va afla că Dumnezeu îl păzește și îl ocrotește și că sufletul care se încrede în El nu va fi dat de rușine niciodată. Credința simplă este într-adevăr un scut din care ricoșează toate săgețile arzătoare ale celui rău.

Cât de necesar este acest scut pentru creștin! Pe de o parte poate sta în duhul în locurile cerești; pe de altă parte trebuie să treacă prin lume, sub conducerea și permisiunea lui Dumnezeu, prin diferite situații, examene, suferințe și necazuri. Diavolul folosește deseori neînțelegerea căilor lui Dumnezeu pentru a umple inima cu neîncredere față de El și a trezi îndoială față de dragostea, credincioșia și purtarea Sa de grijă. El încearcă de asemenea să clatine încrederea noastră în veridicitatea și autenticitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Tot ceea ce slujește la înstrăinarea noastră de Dumnezeu și de binecuvântările cerești în Hristos îi este bine venit.

Dar credința Îl aduce pe Dumnezeu între credincios și împrejurări și tot ceea ce vrea să îl neliniștească. Avram a putut spune: „Mi-am ridicat mâna spre Domnul Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului“, iar Dumnezeu i-a răspuns: „Nu te teme, Avrame! Eu sunt scutul tău și răsplata ta foarte mare“ (Geneza 14.22; 15.1). Dacă ne împotrivim diavolului, el va fugi de la noi.

Cum este posibil să pătrundă săgețile celui rău în inima unui credincios și să aprindă acolo un foc al îndoielii, al neliniștii și al fricii chinuitoare? Acel credincios a neglijat nu numai scutul, ci și brâul, platoșa și încălțăminte. A început probabil prin faptul că miile de lucruri mărunte ale acestei lumi i-au atras privirea de la Hristosul proslăvit. Atunci, inima sa nu a mai fost în lumină, ci a urmat traseul gândurilor și al înclinațiilor naturale sau chiar al plăcerilor care „se războiesc cu sufletul“. Atunci nu a mai fost ocrotit de săgețile arzătoare ale celui rău. Când este întreruptă părtașia intimă cu Dumnezeu, cum mai putem privi plini de încredere spre Dumnezeu? Încrederea nu rezultă din umblare; ea se bazează pe Dumnezeu; dar umblarea fidelă este terenul pe care crește încrederea.

Spre îmbărbătarea noastră adaug însă că Domnul nostru mijlocește pentru noi în orice timp ca Mare Preot în cer, pentru a fi apți de luptă și a rămâne așa sau pentru a putea îmbrăca din nou întreaga armură după o cădere.

Coiful mântuirii

Pentru a nu arăta dușmanului nici o latură vulnerabilă și pentru a fi ocrotiți din toate părțile de atacurile sale, trebuie să luăm și „coiful mântuirii“. Trebuie să umblăm zilnic *conștientizând* și *savurând* mântuirea deplină în Hristos, pe care diavolul nu o poate nici distruge, nici răpi. Numai așa este ocrotit capul nostru în ziua luptei.

Scutul simbolizează ceea ce *este* Dumnezeu *pentru noi*, coiful ceea ce *a făcut* El *pentru noi*.

Mântuirea, așa cum ne este prezentată în epistola către Efeseni, cuprinde nu numai mântuirea noastră deplină, iertarea păcatelor noastre, eliberarea din starea stricată, din robia păcatului și de sub puterea dușmanului, ci și faptul că eu sunt în Hristos și în El sunt pus în locurile cerești. Mântuirea noastră este atât de desăvârșită, ea nu poate fi modificată și nici pierdută, încât nu mai trebuie să ne preocupăm cu noi înșine. Totul este asigurat, coiful poate fi expus tuturor loviturilor. Mântuirea ne conferă curaj și energie, iar acum suntem liberi în puterea Duhului Sfânt pentru a fi activi pentru Domnul, fără a fi neliniștiți cu privire la noi sau fără a fi împiedicați.

Sabia Duhului

În timp ce celelalte părți componente ale armurii se referă la starea noastră proprie și slujesc la ocrotirea noastră, sabia Duhului, Cuvântul lui Dumnezeu, ne este dată în mână spre folosul altora, o armă de atac în lucrarea pentru Domnul.

Numai în măsura în care mă aflu cu inima în *adevăr*, umblu în *dreptate* practică, merg calea mea în *pace* prin această lume dușmănoasă, inima mea *se încrede* în Dumnezeu și sunt sigur de *mântuirea* în Hristos, pot intra în acțiune și lupt cu succes, ocrotit fiind în omul dinăuntru și ascuns de toate atacurile din exterior. Starea interioară premerge activității exterioare și o însoțește.

Acesta este un punct foarte important, de care deseori nu ținem suficient seama. Pornim la luptă fără judecată de sine și fără a fi pe deplin conștienți că Dumnezeu este cu noi. Dar cu un Acan în tabără, Dumnezeu nu ne poate însoți (Iosua 7), iar sfârșitul va fi o înfrângere rușinoasă. Dacă dorim să fim activi pentru Domnul, trebuie să venim din prezența Sa, fie că este vorba de o slujbă în familie în viața zilnică, fie de o activitate publică. Deci arma noastră de atac este sabia *Duhului*, Cuvântul lui Dumnezeu, iar dușmanul nu se teme de nimic atât de tare ca de această armă. Dacă este folosită sub puterea și călăuzirea Duhului Sfânt, se arată puterea și ascuțimea acesteia, căreia nu i se poate împotrivi nimic. Ea este atunci „ca un foc și ca un ciocan care sfărâmă stânca“ (Ieremia 23.29). Cuvântul lui Dumnezeu este „viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii“ (Evrei 4.12).

Să luăm Cuvântul în mână așa cum ni-l oferă sala de arme divină! Să nu adăugăm și să nu scoatem nimic din el. Imediat ce facem acest lucru, nu mai este sabia *Duhului* și Cuvântul lui *Dumnezeu*. El este tot atât de desăvârșit ca mântuirea și dreptatea noastră, independent de contribuția noastră. El este suficient și încercat, dacă îl folosim în dependență de Dumnezeu.

În tot Cuvântul, mai ales în Psalmi, găsim exemple cum este aplicat Cuvântul lui Dumnezeu de către cei sfinți. Dar în folosirea acestei arme spirituale, Domnul nostru este exemplul desăvârșit. El S-a folosit de Cuvânt în ispitele și în discuțiile Sale cu iudeii care Îl contraziceau mereu. Dar dacă nu umblăm în puterea Duhului Sfânt, nu putem nici măcar să prindem bine această sabie și, cu atât mai puțin, să o folosim. Numai prin puterea și lumina Duhului Sfânt putem să avem la momentul potrivit cuvântul potrivit. Atunci, un singur verset va putea birui cel mai puternic dușman, ca piatra din praștia lui David.

Cât de necesar este ca în via Domnului să fie astfel de lucrători care sunt „tari în Domnul“, pentru că au îmbrăcat *întreaga* armură și știu astfel să folosească în mod corect sabia Duhului.

Rugăciunea

Apostolul amintește ca ultimă armă rugăciunea. Aceasta arată ce poziție trebuie să ia credinciosul pentru a putea folosi toate părțile componente ale armurii.

Fiind conștient că puterea, înțelepciunea și călăuzirea se găsesc numai în Dumnezeu, credinciosul se poate îndrepta în orice timp în rugăciune spre tronul de har. În acest mod este ocrotit în prezența lui Dumnezeu; ochiul său rămâne curat și inima sa este eliberată de griji. Numai așa poate sta deasupra împrejurărilor și poate afirma poziția sa în locurile cerești. Cu cât preocuparea semenilor, pentru care credinciosul se dăruiește, este mai pământească, cu atât mai mult credinciosul trebuie să nu negligeze rugăciunea.

Rugăciunea este „termometrul“ sigur al dependenței credinciosului. La Domnul s-a arătat în desăvârșire în „zilele vieții Sale“. El era „mereu în rugăciune“ și Îi plăcea să se retragă pentru a petrece ore în șir în rugăciune cu Dumnezeu (Evrei 5.7, 8; Psalm 109.4; Marcu 1.35; Luca 6.12). Pavel și apostolii, Epafra și toți cei care s-au remarcat în slujba pentru Domnul au fost oameni ai rugăciunii. Aceasta explică succesul lor în slujbă și răbdarea lor în necazuri și suferințe.

Utilizând corect armura, creștinul poate sluji altora; rugăciunea sa nu se va opri la nevoile proprii, ci se va transforma în rugăciunea cu stăruință pentru toți sfinții și slujitorii Domnului: „veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții, și pentru mine.“ Prin aceasta nu numai lucrarea Domnului aici jos, ci și lupta în locurile cerești devine un lucru comun.

Așa trebuie să fie; credincioșii sunt *una*, lucrarea este o *lucrare* comună, iar diavolul este *dușmanul comun*. Ca atare, și Adunarea este prezentată în epistola către Efeseni ca *un* trup: „Este *un* singur trup și *un* singur Duh.“ Dacă luptăm într-adevăr, vom veghea desigur să includem pe *toți* sfinții și *întreaga* lucrare în rugăciunile noastre cu stăruință. Astfel păstrăm, cât depinde de noi, unitatea Duhului, ne păstrăm departe de tot ceea ce o tulbură și zădărnici atacurile dușmanului.

Să ne dea Domnul tuturor harul de a rămâne conștienți de poziția noastră cerească și, înarmați cu toată armura lui Dumnezeu, să luptăm lupta din locurile cerești! „Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni.“ Când vom fi la Domnul, dușmanul nu va mai fi în cer și nu vom mai avea nevoie de nici o armură și de nici o armă!